

edicions
bromera

Jordi Sierra i Fabra

DIES DOLENTS

(PERÒ DOLENTS DE DEBÒ)

Suposo que un mai no oblida els moments clau en què la vida canvia.

AQUELLS moments.

A més, gairebé sempre són inesperats i et cauen al damunt de cop.

Exemples: «Amor meu, estic embarassada», «Tens càncer» o «Hem decidit retallar despeses, està acomiadat».

En el meu cas és diferent, sobretot perquè amb divuit anys encara no tinc edat per això del càncer, no treballo, i per deixar embarassada una noia primer has de sucar, no sé si m'explico.

Així doncs, arribo a casa tan tranquil i ma mare va i m'engega:

–Isma, t'haig de dir una cosa.

–Què passa?

–Surto amb un senyor.

Entesos?

D'entrada, jo, blanc.

Però del tot, eh?

Ma mare, ella, la meva, m'està dient que...

–Surts amb un tio?

–No, amb un senyor –em corregeix.

–Quina diferència hi ha?

–Doncs... això, que no és pas «un tio», és un senyor.
–Té seixanta anys?
–I per què ha de tenir seixanta anys?
–Si dius que és un senyor...
–En té quaranta-nou.
–D’acord, però si l’anomenes senyor és perquè és banquer o una cosa així.
Em mira fixament.
Una mirada de mare, ja m’enteneu.
–Aquesta no és la qüestió –em diu–. Estàs fugint d’estudi.
–I què vols que digui?
–No ho sé, alguna cosa intel·ligent.
–Ostres, mama.
–Això és intel·ligent?
–Si és que no sé què dir!
–D’entrada, no, no és banquer. Té un negoci de sanitaris.
–Ven vàters?
–Ai, Ismael! Vinga, home!
Quan em diu Ismael és que està empenyada.
Silenci dels que es poden tallar amb un ganivet.
Va de debò, surt amb un senyor de quaranta-nou anys i té un negoci de vàt... de sanitaris.
–A veure, mama –dic jo, intentant posar ordre als meus pensaments–. Surts amb un senyor, té quaranta-nou anys i un negoci de sanitaris. M’haig de preocupar?
–Preocupar-te? –replica alçant les celles–. No veig pas per què.

–A les pel·lis, «sortir» amb algú vol dir «ficar-se al llit amb ell».

Ui, quina mirada!

Aquesta sí que és de les que «posa els pèls de punta».

–De debò en vols parlar? –pregunta ella de braços plegats.

–Jo? No! Ets tu qui...!

–Només he dit que surto amb un senyor –repeteix un altre cop, amb aquella falsa calma materna que vol dir que «m'estic ratllant per moments»–. La pel·lícula, te l'has muntada tu solet.

–No és cap pel·lícula, és un pensament lògic.

–Ho deu ser per a tu. Per a mi tan sols és... un pas més en el meu despertar. Surto amb un home i ja està.

Despertar?

Ara diu que «surt amb un home», ja no és un senyor.

O sí, vull dir que...

–Si tan sols és un pas més, per què m'ho has dit?

–Per què ho sàpigues.

–O sigui, que...

–O sigui, que res, Isma, per l'amor de Déu.

Ara començo a entendre algunes coses.

Els últims dies, o potser fins i tot setmanes...

–No, si ja et notava rara jo.

–Com que rara?

–Despistada i tot plegat.

–Tot plegat.

–Sí.

–Ja.

–Bé, no te'n devies adonar, però estaves als núvols.

Una aaltra mirada.

I en van...

M'estic rallant, i força. Això m'ha agafat MOLT des-
previngut. Un creu que a la vida no hi ha canvis, que
els pares sempre hi són i punt. Inamovibles. Eterns.
Fixos. Després resulta que no, que se separen, i que
en acabat la teva mare va i t'engega que surt «amb un
senyor».

–Jo no estava despistada –replica ella posant-me el
punt de la seva i sobre l'argument del meu desconcert.

Què li dic?

–Ho sap el papa?

Ui, pitjor!

–Per què ho hauria de saber, ell?

–Bé, no ho sé, dic jo.

–Doncs dius malament. Que potser ell m'explica
amb qui surt?

–És diferent.

Hi ha dies i moments en què valdria més estar callat.

I que consti que no ho deia per masclisme.

És que JO visc amb ella.

–Ara em sortiràs masclista, fill? –contraataca ma
mare, captant el missatge.

–No. Vull dir que...

Ja està. Embolica que fa fort. He ficat la pota i ara...
Possiblement ella esperava una cara d'alegria, un som-
riure de suport, arguments a favor i paraules sinceres
del tipus «Oh, mama, no saps COM me n'alegro per tu»,
«Sí, mama, ja era hora que sortissis del teu ostracisme»
o «Espero que siguis molt feliç».

Feliç amb un paio que fabrica cagadores.

Faig esforços per no riure.

Però en faig sobretot per no ficar més la pota.

Perquè... el cangueli és gran.

Un cangueli important!

–Bé, ja està. –Dona per acabat el comunicat, la informació, el que sigui.– Ja t’ho he dit i em quedo tranquil·la.

Quan la gent carrega el mort als altres sol quedar-se tranquil·la.

–Entesos.

–Això mateix: entesos.

De cop i volta descobreixo que ella també està nerviosa.

I ho passa malament.

Soc EL SEU fill. Vivim junts. Dos, en agradable companyia. I ara un tercer sobrevola el niu. M’imagino que li ha costat molt dir-m’ho.

–Bé! –sospira sobtadament amb un somriure d’orella a orella–. Què vols per sopar?

Ai!